

igaar; men lad mig nu idag — ikke for at trætte Forsamlingen, men for dog at fremhæve Noget af det Vigtigste i denne Sag — bvale noget mere ved dette. Jeg skal fremhæve det Punkt, at, naar der er Tale om Ufsætningsforholdene i Sylland, ved hvis Kyster det store Havfiskeri væsentlig drives, saa støder det ogsaa paa en anden Banztelighed, og det er den, at vi have lagt vore Baner saaledes, at, selv om Fiskene sendes med Stogene, kunne de ikke komme i rette Tid til Forbrugsstederne, og hvorfor? Fordi Banen sniger sig i Enigvej og Snirkler ind til Byerne, uden at den direkte Fart, som stulde bringe Varerne til Forbrugsstederne, er tilstede. Enhver, der ser paa Syllands Kort, vil bemærke, at Nord for Randers ved Dobro, og anbejsteds gaar Banen ud fra den rette Linie, og saaledes bliver det ved lige ned til Lunderflou. Da Krafiken paa Svevige og paa Norden har kostet os den store Limfjordåbro — og der maatte gøres Noget for denne gennemgaaende Trafik — saa kunde der nu være Tale, om det ikke kunde betale sig paa Steder, hvor Expropriationen jo er saa billig, at skaffe et lettere Middel tilveie til at faae denne Vare hurtig befordret. Der tales jo ellers meget til Gunst for en bedre og hurtigere Befordring af Landmandens Produkter, og der vil da ogsaa paa dette Omraade være ligesaa megen Opfordring til at gjøre noget Væsentligt som paa andre; thi Landmandens Produkter lide jo ogsaa meget ved den Fordyring, der bevirkes ved, at Vognene skulle ind til alle Byerne, saaledes at Miletallet bliver overordentlig stort. — Jeg talte igaar om, at der burde sørges for Havne, nu vil jeg præcisere det albeles bestemt. Naar ærede Medlemmer lægge Mærke til Beskaffenheden af Syllands Kort, ville de finde, at der er to Punkter paa Syllands Kyst, som Naturen selv har udpeget som Steder, hvor saadanne større Baadehavne kunne lægges. Det ene er det Sted, som nys blev saa meget omtalt i Anledning af Ritmøllerstrandingen, nemlig Hansholm, det andet er Dirtsbals. Paa disse Punkter paa Vestkysten, hvor det store Havfiskeri drives, saunes Havne, og hvis disse Havne ikke kunne tilstede, saa kan Fiskeriet paa de Kyster ikke drives saaledes, at der er Tanke om nogenjomhelst Mulighed for at konkurrere med andre og større Fiskeribefolkninger. Det er dette, jeg har villet fremhæve her. Jeg vil ikke unlade at tilføie, at, hvis man i det Hele vil bringe Noget ud af vort Fiskerivæsen og ikke, som sandsynligvis vil ske ved denne Lov, mere hindre netop det store Havfiskeri, maa der tillige sørges for at have en telegrafisk Forbindelse til disse Punkter. Det er en absolut Nødvendighed, som jeg sagde igaar, fordi Produktet ødelægges, saasnart der ikke hurtigt kan gøres Melding om, at der nu paa de og de Løder eller Dage er et større

Parti, der kan tilføres Markedet. — Jeg slutter altsaa med at sige, at jeg for mit Vedkommende kun kan ønske, at der gaaes frem med den største Varsomhed paa dette Lovgivningsomraade, og at jeg helst ønsker, at der lovgives for de særegne Dele for sig. Jeg ønsker saaledes, at Alt, hvad der vedrører Fiskeriet inde i Landet ved Naer og Indsiger, ikke paa nogen Maade maa have nogenjomhelst Indflydelse paa den egentlige større Fiskerilov, og at man, naar galt skal være, tager de nødvendige Bestemmelser om Limfjordsfiskeriet for sig og kun lovgiver om det store Havfiskeri, samtidig med, at man har skaffet Betingelsen tilveie for, at Havfiskerne kunne konkurrere med andre og større Landes Fiskere.

**S. Pedersen:** Af Hensyn til den fremrykkede Tid burde jeg maaske rettest have frasaldet Ordet, og jeg skal da ogsaa indskrænke mig til et Par ganske korte Bemærkninger. Der er saa godt som af samtlige Talere fremsat Ønsket om, at vi snart maatte faae en Fiskerilov, og der er ingen Tvivl om, at det samme Ønske deles af samtlige Fiskere i Landet, idet disse selvsølgelig hellere se bestemte Lovregler, end at de, som hidtil, skulle være underkastede de ikke sjældent veglende administrative Bestemmelser. Med Hensyn til det foreliggende Forslag anser jeg det for at danne et godt Grundlag for en Lov. Der er dog enkelte Punkter i Forslaget, hvorom jeg skal tillade mig et Par korte Bemærkninger. Bestemmelserne i § 3 ere i mine Øine noget betænkelige. Jeg frygter for, at man, dersom man ikke er noget forsigtig med Bestemmelserne i denne Paragraf, let vil komme til at give Eierne af Strækningerne ved Vandene et saadant Monopol, at Fiskeriet vil blive for meget afstaaet for Andre. Denne Paragraf omhandler jo en saadan Materie, at man skal være noget forsigtig med at sælde Dom i den, thi man vil let komme til at berøre en Ret, som faktisk tilkommer mange af disse Beboere, om det end staar tvivlsomt for mig, om de have en saadan; jeg er ialtsald tilbøjelig til at tro, at det ikke er almindeligt, at de have en saadan Ret. Dersom man derimod vedtager den Bestemmelse, der staar i Paragrafen, vilde man selvsølgelig under alle Omstændigheder komme til at udvide et saadant Monopol, dersom der overhovedet er et saadant, til at samtlige Eier vilde faae Ret til udelukkende at drive Fiskeri med Aalegaarde og Aalestader. Jeg tror ikke, at Fiskerne i det Hele taget vilde være tjente dermed, men det er jo Noget, som kan blive Øjenstand for Overveelse i et Udvalg. Dernæst vil jeg med et Par Ord omtale Bestemmelserne i § 37, der omhandle Fjordsfiskeriet. Det er nemlig Ufsældet, at alle de, der drive Fiskeri i Jarvandene i den Kreds, som jeg har den Ære at repræsentere, saa godt